

2017. augusztus

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET,
ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egy barátom mesélte: Néhány hónapja történt, hogy felhívott egy volt iskolai osztálytársam. Már olyan régen voltunk együtt horgászni – kezdte mondókáját –, nem volna kedved szombat délután kijönni velem a folyópartra? Olyan szép idő van, és olyan jó veled együtt ott ülni a parton! Meglepődtem. Már régen nem találkoztunk, lehet, hogy osztálytársam egyedül is ki-kiment horgászni, én azonban már azt sem tudom, hogy rendben van-e a felszerelésem. Az ilyen közös horgászások mindig alkalmat adtak arra, hogy valamilyen komoly beszélgetés alakuljon ki közöttünk. Talán most is van valami, amit szeretne velem megbeszélni. Egészen más elképzelésem volt a szombat délutánról, de úgy éreztem, hogy igent kell mondanom. Szívesen veled megyek, válaszoltam. Szombat délután aztán ott ültünk a folyóparton egymás mellett, csendben dobtuk a vízbe az egyik horgot a másik után. Éreztem, hogy valamit mondani szeretne, de csak a kapásról, meg a vízről, a szép délutánról szóltunk általánosságokat. Mintegy háromóra nem túl sikeres horgászás után azt javasoltam, hogy menjünk fel a parti sörözőbe, igyunk meg egy korsó jó sört. A sörözőben is jó darabig szótlánul ültünk egymás mellett, de továbbra is éreztem, hogy osztálytársam nem a horgászásra, vagy a sörre vágyott, valami kikívánczik belőle. Még mielőtt elmegyünk – szólalt meg váratlanul –, hadd mondjam: a múlt héten otthagytam. Egyedül maradtam. Döbbenet hallgattam. Megértettem, hogy a feleségéről van szó, akit jól ismerünk, jónak, stabilnak gondoltuk házasságukat. Zavaromban elkezdtem általános igazságokat mondani, idéztem a katekizmusból a házastársak közötti hűségre vonatkozó gondolatokat. Ezek biztosan nem illettek az esetükre, ő is eléggé türelmetlenül hallgatott. Aztán csend lett. A söröző alapját végül ő törte meg: imádkozzál értünk, érte, értem, meg a házasságunkért!

Amikor a fiatalok az oltárnál kimondják egymásra az IGEN-t, vállalják, hogy napjaik együtt telnek be, együtt öregszenek meg, hogy bárhogyan is alakuljanak a körülmények, mindhalálig szeretetben hűségesek lesznek egymáshoz. Szilárd elhatározásuk teszi erőssé házassági köteleküket. Aki nem meri vállalni, hogy szeretete örökké fog tartani, az egyetlen napig sem tud igazán szeretni, még ha tudomásul veszi is, hogy a házasság az egész életre szóló kapcsolat. A házaspár naponta újra és újra megújítja az Úr segítségével bízva ezt a hűség-döntést, bármi történjék is velük. A házastárs a párja számára az Úr közelségének jele és eszköze, aki nem hagy bennünket egyedül: "Én veletek vagyok mindennap a világ végéig" (Mt 28,20). (vö. AL 319)

Csak az tudja Isten szemével nézni a másik embert, aki a másik személyi méltóságát feltétel nélkül tiszteletben tartja. Nem azért néz rá tisztelettel és szeretettel, mert viszont-tiszteletet és szeretetet vár, hanem mert felismeri benne az Isten-képmást, az Atya végtelen szeretetének tárgyát. A családban is minden családtag méltó arra, hogy tisztelettel és szeretettel nézzünk rá. Különösen igaz ez az egymás iránti kölcsönös és örök szeretetre elköteleződött házaspár esetében. Azzal, hogy az esküvőn egymásra kölcsönösen kimondták az IGEN-t, egy olyan útra léptek, amelyen haladva sok akadályba ütközhetnek. A házasság szentsége nem csak arra készíti a házaspárt, hogy bátran induljon el ezen a küzdelmes úton, hanem megnyitja számukra a kegyelem bőséges forrását is. Útjukon saját történetüket valósítják meg, ezért le kell számolniuk az illúziókkal, a valóságból kell kiindulniuk, abból, hogy egyikük sem tökéletes, tehát együtt kell növekedniük. A házastársra vetett állandóan kritikus tekintet – még ha az tréfás formában nyilvánul is meg – jelzi, hogy a felek a házasságot nem türelemmel, megértéssel és nagylelkűséggel végrehajtandó közös tervként fogták fel. Ilyenkor a szeretet helyére lassan de biztosan mindennek a megkérdőjelezése és bírálata, egymás jó és rossz tulajdonságainak számontartása, majd ultimátumok kiadása, versengő és öngigazoló vitákba bonyolódás lép. Ilyen körülmények között sem egyéni, sem közös érlelődésre nincs mód. Ahelyett, hogy a házaspár egysége növekedne, mélyül a közöttük húzódozó szakadék. (vö. AL 218)

Idézetek fel rokon, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyan házaspárokat, akiknél gyakori még ünnepi alkalmakkor is a tréfás-gunyoros csipkelődés! Mit tapasztaltok, hogyan hat ez a jelen lévő gyerekekre, a kisebb és nagyobb közösségre? Lehet-e örömet szerezni bírálattal, vitatkozással?

Újra fel kell fedoznünk az Evangélium tanításának gazdagságát a családról és az emberi létezés végső értelméről. Egy család sem tökéletes valóság, és nincs készen egyszer s mindenkorra, fokozatosan kell kibontakoztatnia szeretőképességét. Nem követelhetünk olyan tökéletességet, szándékbeli tisztaságot és koherenciát a személyek közötti kapcsolatokról, amelyet majd csak az örök hazában találhatunk meg, de nem is mondhatunk kemény ítéletet azok fölött, akik nagyfokú törekenység állapotában élnek. Arra vagyunk hivatva, hogy mindannyian fáradhatatlanul haladjunk a magunknál és családuknál nagyobb felé, amit elképzelni sem tudunk. Tegyük spontán figyelmességünkkel észrevétlenné a másik gyengeségeit, apróbb-nagyobb hibáit. Virágoztassuk ki a házasságunkban a gyengéd szeretetet, amely képes a társunkban felébreszteni az örömet: szeretnek engem! (vö. AL 325)

Mindannyiunknak törekednünk kell a tökéletességre, noha azt itt a földi életben nem érhetjük el. Hogyan tudjátok gyerekeiteket rávezetni arra, hogy a sikertelenség nem ok a küzdelem feladására? Mi teszi lehetővé, hogy azt kívánjuk magunktól, házastársunktól, gyerekeinktől, hogy egy olyan cél felé haladjunk, a felé irányítsuk őket, amit elképzelni sem tudunk?

Hetek múlva – folytatta barátom elbeszélését –, meghívót kaptam volt osztálytársamtól, meghívott a harmincadik házassági évfordulójuk alkalmából mondandó hálaadó szentmisére. A meghívónak nagyon megörültem, de kicsit csodálkoztam a dolgon. Kiderült, hogy a feleségnél már régebben egy súlyos idegrendszeri betegség tünetei jelentek meg. Ez a betegség tíz-tizenöt év alatt fokozatosan felőrli a mozgásszervi és szellemi koordinációt. A feleség ezzel tisztában volt, de a férjének nem beszélt róla, mert meg akarta kímélni mindenféle izgalomtól és aggodalomtól. A gyerekeik kirepülése egyébként is olyan helyzetet teremtett, amelyhez nem tudtak alkalmazkodni. Addig nem értek rá, hogy egymás gondjaival foglalkozzanak, most meg nem találták meg az új körülményeknek megfelelő párbeszédmódot és magatartásformákat. Amikor a betegség tünetei fokozódtak, a feleség úgy döntött, hogy megkíméli férjét, ne kelljen végigszenvednie az ő betegségét, és elköltözött özvegyasszony nővéréhez vidékre. A férjnek azonban nem megkönnyebbülést okozott ez a „kímélet”, hanem mély depresszióba esett. Sokat töprengett azon, hogy felesége miért nem él abban a tudatban, hogy férje szereti, és mindenre kész érte. Lassan ráébredt, hogy ennek ő maga az oka, ezért felesége nem hibáztatható. Ő a hibás mindenért, ő nem tudta szeretetét feleségével éreztetni, szeretetéről ő nem beszélt neki már régóta. Ez a felismerés elsöpörte a depresszióját, elhatározta, hogy visszaszerzi mindkettőjük boldogságát. Elutazott felesége nővéréhez egy nagy csokor virággal, és ünnepélyesen újra megkérte felesége kezét. Így került sor, a harmincadik házassági évforduló megünneplésére. Omnia vincit amor! – fejezte be elbeszélését barátom.

Hogyan emlékeztek vissza azokra a szándékokra, amelyekkel szívetekben házasságkötésetek alkalmával az oltár elé álltatok? Mennyiben sikerült ezeket a szándékokat valóra váltani?

Bíró László
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke